

bedre, i alt Fald er der en Forbedring, jeg haaber maa blive gennemført paa den kommunale Beskatnings Omraade, nemlig den, at Kreditforeningerne sluttelig maa blive fri for at svare Kommuneskat. Jeg haaber i denne Henseende, at det andet Ting vil vise sig mindre kapitalistisk end Flertallet i dette Ting med Støtte af Socialdemokraterne har vist sig, idet de have holdt Haanden over Sparekasserne, altsaa Kapitalisternes Kasser, medens de have ladet Kreditforeningerne, Skyldnernes Kasser, blive Genstand for Beskatning til Kommunerne. Jeg haaber, at det andet Ting i saa Henseende vil blive staaende paa det Standpunkt, som begge Rigsdagens Ting i en Aarrække have staaet paa. I øvrigt haaber jeg imidlertid, at alle 4 Lovforslag maa blive vedtagne uforandrede.

Jeg frygter imidlertid noget for, at der vil blive gjort et stærkt Forsøg paa at skille Tiendeloven fra. Denne Frygt støtter jeg ikke blot paa, at der har staaet Korrespondancer i Højrebladene, der ere gaaede ud paa, at man skulde søge at komme frem ad den Vej; men jeg støtter det tillige paa et Referat, jeg for nylig har læst i et Venstreblad, Randers Venstreblad, hvorefter et Medlem af Flertallet, et Medlem, der har været i Skattekommissionen, ved et Møde skal have udtalt over for en tilstedeværende, der havde udtalt sin Frygt for, at Tiendeloven skulde kunne blive en Klods om Benene paa de andre Skattelove, „at Tiendeloven slet ikke stod i Forbindelse med de andre 3 Love, saa disse kunde godt gennemføres uden den“. Det forekommer mig noget tidligt — forudsat at dette Referat i Randers Venstreblad er rigtigt — fra Venstres Side at begynde at slaa af paa, hvad Venstre har ønsket, ved at sige, at man meget vel kan skære det 4de Forslag fra, for saa vidt dette 4de Forslag skulde svække Udsigten til, at de tre andre Skattelove kunde blive gennemførte. Jeg haaber, at den ærede Ordfører meget vil modsætte sig dette, thi tager man det 4de Hjul af Vognen, kommer Vognen til at hæle, og Balancen bliver saa ikke god, tager man det 4de Lovforslag, Tiendeloven, bort, bliver hele Skattereformen ikke tilnærmelsesvis det værd, den ellers vilde være.

Jeg finder Anledning til, inden Sagen forlader os, at gøre endnu et Par Bemærkninger om Tiendeloven, og det saa meget mere som denne Lov med Hensyn til det Punkt, jeg særlig vil omtale, har været Genstand for megen Kritik fra flere Sider. Det, man særligt har kritiseret, er, at

Tiendens Afløsningssum skal findes ved at multiplicere Tiendens aarlige Værdi med 24. Jeg skal i saa Henseende først gøre opmærksom paa, at Sagen i Aar stiller sig noget anderledes end tidligere for en Tiendes Vedkommende, nemlig for Kirketienden. I Aar bestemmes det jo, at Tiendeejerne ikke faa Tiendeafløsningssummen udbetalt, men den skal baandlægges som Sikkerhed for Kirkernes Vedligeholdelse. Det forekommer mig, at det gør en ikke saa ringe Forandring i Tiendeejernes Stilling, og jeg skønner ikke rettere, end at, naar Forholdet er dette, kan man ikke sige, at Kirketiendens Ejere faa fuld Erstatning, naar Tienden ikke bliver kapitaliseret med 24, og vi ere jo dog alle enige om, at skal der være Tale om Tvangsafløsning, maa der gives fuld Erstatning. Tienden er jo nu en usvigelig sikker Indtægt for Ejeren. Den afløste Kirketiendes Afløsningssum, som Tiendeejeren ikke faar Raadighed over, ikke en Gang dens Anbringelse, Tiendeejeren faar kun den fra Kirkens Vedligehold tilovers blevne Rente, bør jo anbringes paa Steder, hvor den staar med den størst mulige Sikkerhed, deraf følger, som den ærede Ordfører allerede har fremhævet, at Renten saa ikke bliver saa høj som ellers, og endda kan der jo forøvrigt være nogen Fare for disse Midler — vi have jo i frisk Minde fra den allersidste Tid et Eksempel paa, at selv Penge, der skulde anbringes saa sikkert som muligt, kunne delvis gaa tabt. Derfor, skal Kirketiendeejeren nyde sin fulde Ret, bliver man efter min Opfattelse nødt til at kapitalisere med 24. Der er dernæst Præstetiende. Man kan have hvilken Mening, man vil om Præsterne Løn — nogle mene maaske, den er for høj, andre, at den er for lav — men hvad enten man mener det ene eller det andet, bør man dog ikke gaa til nogen Omregulering af Præstelønningen ad Omveje ved en Afløsning af Tienden, og derfor, da Præsterne heller ikke faa Afløsningssummen udbetalt til fri Raadighed — den skal jo forvaltes af Stiftsøvrigheden saaledes, at Præsterne kun faa Renten — forekommer det mig, at det samme maa gælde der, som gælder lige over for Kirketienden, at den maa kapitaliseres med det 24-dobbelte. Dette saa meget mere, som der ikke hviler nogen Skat af nogen som helst Betydning paa Præstetienden. Ogsaa her maa derfor kapitaliseres med det 24-dobbelte, dersom Præsterne ikke skulle faa deres Løn forringet ved Tiendeafløsningen. Endelig er der Kongetienden. Med Hensyn til den